

Změna konceptu dětského lyžování v zemích České koruny

Preambule : Tak jako rodič nejsem majitelem svého dítěte, ale jeho průvodcem a oporou, také jako trenéru mi nepřísluší kazit jeho vztah ke sportu, kdy ještě ani vlastně nemá vědět, že je to sportem.

Popis stávajícího stavu

Mám za to, že všichni odpovědní činitelé lyžařského sportu jsou si plně vědomi skutečnosti, že cílem je vychovat dospělého závodníka a z nich se pak rekrutují nejlepší, kterým přísluší se honosit titulem reprezentant. Kdo si to nemyslí, tak tomu nedoporučuji číst dál, jelikož by zákonitě musel dospět k poznání, že nepíše o sportu.

Pokud jsme si vědomi cíle výchovy – tedy dospělého závodníka a chápeme slovo závodník, že je odvozeno od slova závodit, musíme se jistě zaobírat jeho slovním základem tedy závod.

Závod jako takový je vrcholem toho, čemu se říká výchova k závodu. U lyžování tato výchova má DVA stupně – zjednodušeně a za využití slov Jana Hudce staršího, tedy

NAUČIT LYŽOVAT, NAUČIT ZÁVODIT – vysoká škola lyžování pak je doplněna třetím stádiem a tím je NAUČIT VYHRÁVAT.

Dovolím si zde napsat, že první fáze je mnohde opomíjena, druhá fáze nahrazuje tu první a k třetí jako vrcholu se adept našeho sportu ani nedostane. Kladu si otázku a věřím, že ne sám : „ Kdo za to může ?“

Jistě za to nemůže adept sportu, on za to nemůže ani jeho rodič, který i není osvícen v duchu preambule, on za to nemůže ani jeho trenér. Kdo tedy ? Všichni my, kdo každoročně na Strahově konzumujeme řízek s chlebem a okurkou při jednání, které nese název : Valná hromada úseku alpských disciplín Českého svazu lyžování. My jsem Ti odpovědni, protože my schvalujeme vše co se dělo a určujeme co se bude dít. Je třeba si toto uvědomit a neschovávat se za nepřítomné v komisích , kteří vyšlou své mluvčí. My jsme ti co podlehnou argumentu „zasvěcených“ , že je už půl roku za námi a že nelze nic měnit, protože vždy se lépe nachází argument, že něco nelze, než-li lze.

Většina, protože většina schvaluje, podlehla klamu, že cesta je jedna - navíc i správná. Já si dovolím tvrdit, že je vzhledem k cíli - slepá. Slepá je proto, že pravidelně nevychovává VYHRÁVAJÍCÍ REPREZENTATNY. Ona mnohde vede jen k tomu, že vychovává lyžaře v oblečení reprezentace, kdy hodnota jejich vztahu k té pozici je k dohledání v bazaru na www.czech-ski.com.

Nejsem dost zasvěcený trenér, abych hodnotil sportovní přípravu adeptů našeho sportu, byť každou sobotu a neděli na kopci jsem a děti se na mne obrací a to nejen ty co jsou z našeho lyžařského spolku. Ovšem myslím si, že mám dost životních a i sportovních zkušeností napříč více sporty, abych se mohl vyjádřit k tomu jak se u nás, zvrhlo lyžování v jeho závodní podobě.

Vzpomenu-li nebožtíka Standu Lochmana, který vždy - na té strahovské schůzi – po roce 1989 a přechodu na FIS systém závodění – uváděl úbytek mezi kategorií žáků a dospělých, tak se musím poklonit jeho památce a vzývat jeho slova, že to špatně dopadne. Nyní již není stěžejní úbytek mezi žáky a dospělými , ale mezi těmi, kteří ještě ani neměli závodit a těmi, kteří závodit měli začít zkoušet. Přeloženo mezi

předžáky a žáky a podle startovních listin těch předžákovských soutěží již mezi přípravkou a předžáky je znatelně menší zájem.

Vězte, děláme pro to všichni co můžeme. Zejména někteří , zřejmě rodiči dobře placení „trenéři“ by se přetrhli, aby obhájili před svým zaměstnavatelem – rodičem svěřence – výsledek své práce – umístění mezi dalšími dětmi. Vše došlo tak daleko, že jsme dopustili sesypání – promiňte mi to slovo – všech dětí od 12 do 15ti let do jedné kategorie – žáci. Nevím kolik z Vás má děti ve věku, kdy už umí sjet kopec a tedy se vydají na závod, ale já jich mám v rodině dost a zatím se mi nestalo, že při pohledu na tabuli výsledků se mne nezeptalo, kolik je jich na výsledkové tabuli nad nimi starších. Prostě dítě má zcela přirozenou touhu se porovnávat se sobě rovnými. Kdo toto neví, neměl by snad být rodič rodič a trenér , v žádném případě ten, komu se říká – funkcionář.

Další věcí k probrání je to, že od doby Marie Terezie je v naší kotlině – terminus technicus – povinná v školní docházka. Ano tak jako někdo nechápe postup v osvojení předpokladu dospělého lyžaře, tak mnohde ti stejní nechápu slova povinná, docházka ve slovním spojení se slovem škola. Tady už je to na pováženou, protože nejvíce toto slovní spojení potírá funkcionářské uskupení pojmenované Sportovně technická komise (dále STK), protože ta je odpovědna za tvorbu podmínek pro předvedení sportovního výkonu – tedy kalendáře soutěží a její hodnocení. Kalendář a hodnocení – chcete-li pravidla hodnocení výkonu- jsou neoddělitelnou dvojicí, která by měla vytvářet pravdivý obraz o stavu sportu v dané kategorii či lépe věku sportovce. Cítíte ten rozdíl mezi slovy kategorie a věk. Uf aspoň někteří 😊

My to dnes máme tak, že ještě než se začneme zaobírat organizací sportovního kalendáře, tak jsem si vytvořili pravidla, kde závody dělat nemůžeme. Přeloženo do češtiny sdělíme předem všem, že není potřeba jezdit z kopce , ale je potřeba jezdit z kopce co jsme Vám vybrali bez toho abychom věděli, jestli na ten kopec můžeme v době, kdy dítě na ten kopec z pochopení sousloví – povinná školní docházka – tedy o víkendech a školních prázdninách ,má přirozeně jít. Tedy protože musí jezdit z kopce co jsme jim určili se musí nadmíru často vyhýbat své hlavní povinnosti dítěte – vzdělání.

Samostatnou kapitolou je měření. Jistě chápu kompletní zabezpečení a ověření u plaveckých a atletických disciplín, kde je dosažený čas jednoznačnou veličinou porovnávanou napříč kategorií v jednom čase na více sportovištích .U lyžování, kde je dosažený čas veličinou pro pořadí v daný jeden závod mi připadá v žákovské kategorii dostatečné prostě změření času jakékoliv elektronické měření a zběhlá obsluha (mimo snad MČR).

Po pročtení Soutěžního řádu a doporučení , že jízdné na vleku má být 300,-Kč a v další sezoně, že to bude podmínka jsem se musel štípnout a podívat do kalendáře jestli náhodu není datum nižší jak rok 1989. Už mi tam chybí snad jen to, že pokud vlek nejede, tak pořadatel může toto vybírat i za „šlapání“. Ano sjezdové lyžování je nemocno a to vážně

Podstata posledního odstavce je také produktem stávajícího systému, který ze své podstaty, kdy se sportem končí před prahem dospělosti 95% či více adeptů lyžaře nemůže produkovat erudované rozhodčí, trenéry a další potřebně lidské zdroje sportu jako takového.

Jak z toho ven ?

Z výše uvedeného je zřejmé, že nyní činíme lyžařský sport ještě více nedostupný, než vzhledem k jeho sportovní obtížnosti je. My děláme vše proto, aby adeptů závodního lyžování v juniorském věku ubývalo.

Za prvé : Zrušení žákovské reprezentace je prvním předpokladem změny. Ověřoval jsem si skutečnost, že žákovská reprezentace v úseku alpských disciplín je jako instituce v českém sportu jedinou, mimo snad yachtingu, což je výjimka potvrzující pravidlo.

Za druhé : Změna systému soutěží, kdy přirozeným místem soupeření se opět stanou kopce v blízkosti horstva, kde dítě bydlí. Dojde k naplnění Soutěžního řádu, kde se naplní zkratka UKZ (územní klasifikační závod), kdy nyní je účast na UKZtu spíše diskvalifikací z dalšího postupného lyžařského dění. Tyto UKZ budou podle horstev v množství cca 3 dvojzávodů ve dvou dnech. Dalším stupněm budou RKZ, kdy to „K“ u UKZ i RKZ bych spíše přiřadil slovu kontrolní. RKZ navrhuji v sezoně dva – jeden v Čechách a jeden na Moravě, kdy vždy musí být tento mimo jakýkoliv UKZ a první nesmí být dříve jak poslední týden v lednu (to aby ti co umí lyžovat mohli alespoň s částí dohnat ty co jejich rodiče chtějí aby uměli lyžovat). No a dostáváme se k

Za třetí : Zruší se stávající nemotivující ale přemotivující systém žákovských bodů, které vedou jen k podobným zvěrstvům, že děti závodí nemocné, protože se na konci sezony cosi sčítá s čímsi, aby se adept mohl stát součástí toho co se ruší v bodu „ za prvé“ tedy žákovské reprezentace. A o co se bude jezdit. Vždy o dobrý pocit ze závodu, ale takových fotrů je nás na kopcích, že by mi stačili prsty na ruku 😊 Tedy o pohárové body. Je jedno jestli se na UKZ bude dávat do 30 nebo 50tého místa. Na RKZ je to podobně. K čemu tedy RKZ ? K tomu aby se prvních 20-30 v konečném součtu dvou pořadí dostalo zaručeně na MČR a jeli v losovaném pořadí dle pořadí z RKZ. No a co ti, co třeba nebudou mít touhu jezdit RKZ nebo jejich trenéři usoudí, že RKZ je pro ně zbytným závodem, ale na MČR budou chtít jet. Budou oblastní či asi krajské čísla. Kdy trenéři za daný kraj budou po těch 20 ti z RKZ si losovat pořadí a budou nasazovat své závodníky – věřím podle výkonnosti. A jak se nasadí první runda, tak se vylosuje pořadí pro druhou rundu (je to sport a riziko losu ke sportu patří) a tak dál...až budou mít všichni číslo a vyrazí se do trati. Pokud bude kolo druhé, tak se pojedou v obráceném pořadí první 30, já bych to obrátil celé , ale to už by někteří dál nečetli 😊

Jak se pojedou historicky první „nový“ RKZ, kdo určí pořadí. Stejně jak MČR po první dvacítky – tedy nasazením na základě losování. Kdo říká, že je to nespravedlivý a demotivující . Víte co je výsledkem žákovského lyžování ? Nula, nula bodů při vstupu do prostředí lyžování FIS, tož tak.

Za čtvrté : Pravidla a Soutěžní řád se přestanou „ohýbat“ pro naplnění snu o žákovském mistru světa, ale napřímí se pro návrat dětí na kopce. Ani samostatně nepíši, že se vrátíme k tomu co je v Soutěžním řádu a to, že jsou mladší a starší žáci. Zamyslel se vůbec někdo nad právní rámcem letošního pokračování experimentu sjednocení žáků ? Nectíme předpisy, které jsme si schválili. To jsem férové prostředí, kterému se říká sport ?

Už bez číslování a k zamyšlení.

Ano byla by to velká změna (a já věřím, že bude), která jistě z první nezaručí více juniorských závodníků, kteří jsou předpolím dospělých. Dokáží si představit, že pro potřeby českého sjezdového lyžování v duchu výše popsaného si vytvoříme kategorii „dorostenců“, kdy ti možná méně dospělí, méně narostlí či méně drzí budou jezdit ještě dva roky mezi „svými“ zde v česku, aby zjistili jestli se jim do toho „velkého světa“ FIS lyžování chce.

Vím, že těmito čtyřmi listy ne všechny potěším, ale na to už jsem si zvykl, že ne všichni mají radost, když jim člověk něco boří a některým jde i jistě po obživě. Ale tak jak nemám rád podomní prodejce tak nemám rád obchodníky s deštěm, což v mnoha případech jsou ti, kteří dnes dělají vše proto, aby rodiče dětí se sjezdovkami na nohou (neplést s lyžařem) mělo pocit, že mají doma „mistra světa“.

Jedna na závěr :

Úkolem trenéra není vychovat mistra světa ve dvanácti ale připravit adepta sportu na to aby se jím mohl stát v dospělém věku

Nejsou slova moje ale Michala Broše – bývalého hokejového reprezentanta

Pište, volejte, komentujte. Přidávejte, argumentujte, ale hlavně myslete na to proč to děláte.

Díky

Oto Kaděrka

Tel. 731 577 952

oto@otosport.cz